treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 464 | Barcelona, 17 de gener de 1977 | Preu, 10 pessetes

GUANYAR ELECCIONS LLIURES

"Provocar l'entusiasme de tot el Partit per la batalla electoral: heus aquí una qüestió clau en aquests moments", va dir Manuel Azcárate en la seva intervenció davant el darrer ple del Comitè Central.

Una qüestió clau perquè a través d'aquesta batalla és possible aconseguir les set condicions fixades per l'oposició democràtica, condicions que a Catalunya es concreten en la triple exigència de "Llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia".

Una qüestió clau perquè solament participant a la campanya electoral de la reforma podrem imposar, les forces democràtiques, unes eleccions lliures a Corts Constituents, que eren i són objectiu principal de la ruptura.

Una qüestió clau per afermar, de manera rotunda, la presència dels comunistes en la vida pública del país.

"Tota l'activitat del Partit ha de situar-se des d'aquest moment en la perspectiva electoral, com la forma més adequada per a guanyar, en el transcurs de la campanya, la democràcia plena, sense exclusions", diu la declaració del ple del Comitè Central.

Tota l'activitat del Partit. No hi ha cap contradicció entre lluita de masses i campanya electoral. La campanya electoral és -ha d'ésser- una campanya de mobilització de les masses per les seves reivindicacions més immediates i per la llibertat. Tots els problemes de les masses, tot allò que preocupa el nostre poble serà al centre de la batalla electoral. La campanya electoral sacsejarà tota la vida del país. Com també diqué Azcárate, *"una campanya electoral és un acte profundament revolucionari, quelcom fonamental per a un partit revolucionari de final del segle XX"*.

La batalla electoral és, insistim, una qüestió clau. Preparar-la en concret a cada lloc, la tasca principal, ara, de tots els comunistes, de tot el Partit. Com si ja fóssim legals, convençuts d'imposar la nostra legalitat. Que això ja no depèn tant del govern com de nosaltres mateixos i de tota l'oposició, de tot el poble.

I cal guanyar la batalla.

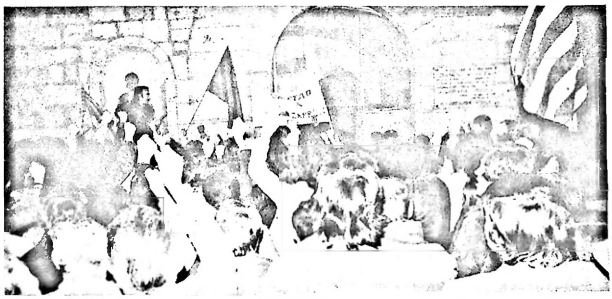

Com si ja fóssim legals, convençuts d'imposar la nostra legalitat
Venda pública de "Treball" als carrers de Mataró i manifestació davant l'Ajuntament de la mateixa ciutat. *(Fotos "Treball")*

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

UN PARTIT DE MASSES

pàgina 6

LA MORT D'EN JOSEP PALLACH

En conèixer la notícia de la mort de Josep Pallach, Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, va trametre al Consell Polític del PSC (ex-R), la carta que reproduïm:

"Us trameto el meu més sentit condol, que estic segur que interpreta el sentiment del Comitè Central del PSUC i del conjunt del nostre partit.

"Des de fa quasi vint anys, mantenia amb Pallach relacions de col.laboració, basades en la nostra consideració comuna que, malgrat les nostres diferències, lluitàvem en la mateixa trinxera contra el feixisme, per les llibertats nacionals de Catalunya, per la Democràcia i el Socialisme.

"Us prego que feu arribar a la família de Josep Pallach i als militants del vostre partit, l'expressió de la meva condolença personal i la dels comunistes catalans."

UNA CONDICIÓ INDISPENSABLE PER A LA DEMOCRÀCIA

ABANS DE LES ELECCIONS AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS

En el comunicat de la recent entrevista celebrada entre els familiars dels presos polítics catalans i la direcció del PSUC, de la qual informàrem a l'anterior número de "Treball", s'assenyala que "l'amnistia constitueix el primer problema polític del nostre país".

Així ho ha entès la comissió negociadora de l'oposició democràtica i ha plantejat aquesta qüestió en la primera entrevista amb el president Suárez, juntament amb el reconeixement de tots els partits polítics sense discriminacions. Els delegats de l'oposició i la premsa han donat una favorable impressió en la perspectiva de resoldre aviat aquest greu i dolorós problema dels presos polítics.

Pe[illegible] promulgació de l'amnistia total no admet cap espera. Cada hora que passa sense l'amnistia deteriora la situació política i social a tots els pobles d'Espanya, particularment a Euskadi.

La mort del jove de 15 anys Juan Manuel Iglesias, diumenge 9 de gener, en el curs d'una manifestació pro-amnistia a Sestao, ha estat un nou crit d'alarma. Més de viutanta mil treballadors del gran Bilbao participaren, dimarts dia 11, a la vaga general de protesta, a la qual es va afegir la Universitat i altres sectors de la població. Unes trenta mil persones acompanyaren el cadàver. Davant del fèretre, el pare de Juan Manuel va acusar: "El meu fill ha mort pel terror que ha sembrat la força pública. La culpa és del govern."

Les disposicions del passat 30 de juliol, que van posar en llibertat un cert nombre de presos polítics; la supressió del TOP; el fet que la jurisdicció militar ja no intervindrà en les causes que no afectin directament l'Exèrcit; el servei cívic per als objectors de consciència...són passes cap a normalitzar la situació però no n'hi ha prou. *Sense l'amnistia total no és possible retornar als pobles d'Espanya la serenitat que cal per emprendre el camí de la democràcia, de la reconciliació nacional.*

Es molt greu que el govern persisteixi en la seva actitud d'atardar la ineludible amnistia sense exclusions. No valen les excuses referents al tèrbol segrestament d'Oriol, menys encara quan posen en llibertat l'"home de la gavardina", l'assassí de Montejurra.

Es urgent situar l'exigència de l'amnistia total al centre de tota l'activitat política i cultural, social. Els dies que falten per al 30 de gener, que es celebrarà el Congrés de Familiars de Presos Polítics a Sant Sebastià, s'han d'aprofitar per fer centenars d'actes i enviar adhesions i preparar delegacions al Congrés.

Hem de convertir la campanya ABANS DE LES ELECCIONS, AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS *en un poderós moviment de masses del poble de Catalunya, en el qual els partits polítics i organitzacions sindicals, els organismes juvenils i femenins, els professionals, les entitats socials, esportives i culturals, facin seu aquest objectiu i coordinin llurs esforços. Aquesta serà també una forma positiva de solidaritat de Catalunya amb Euskadi.*

Cal donar ple suport a la demanda i realització d'una gran manifestació pro amnistia a Barcelona, que preparen els familiars dels presos polítics i personalitats catalanes.

Per l'amnistia total, les organitzacions del PSUC, tots els comunistes, hem de continuar combatent als primers rengles.

M.N.

UNA NOVA CAMPANYA: DRET DE VOT ALS 18 ANYS

CONGRÉS DE LA JOVENTUT

Cent cinquanta delegacions comarcals de Catalunya assistiren, el dia 9 d'aquest mes, a la segona trobada de delegacions del Congrés de la Joventut, que forma part, amb un funcionament autònom, del Congrés de Cultura Catalana.

Actualment, s'està en una primera fase de l'elaboració d'un manifest que recollirà les aspiracions i problemes dels joves i que rebrà el nom de Carta de la Joventut Catalana. En la trobada que comentem es va acordar elaborar un conjunt de Cartes de la Joventut locals i comarcals que serviran de base per a la definitiva Carta. No cal dir que aquest procediment, a més a més d'enriquir el manifest final i omplir-lo d'un contingut viu i real, promourà una activitat molt interessant de les organitzacions juvenils que preparen el Congrés, popularitzarà les reivindicacions de la joventut i guanyarà l'adhesió de molts joves d'arreu de Catalunya.

La segona trobada va acordar, per al 27 de març, una jornada d'aplecs a totes les comarques catalanes. També es va convenir de fer la tercera trobada el dia 30 de gener. Entre les coses que s'hi discutiran hi ha la campanya pel dret de vot als divuit amys i per la majoria d'edat també als divuit anys. També tractarà, la tercera trobada, de la campanya que reivindica el patrimoni de l'anomenada "Delegación de la Juventud", que mai no ha servit per a gaire cosa en profit dels joves.

guanyar unes eleccions lliures

En el seu habitual article de cada dimecres a "Mundo Diario", Jordi Solé-Tura, membre del Comitè Executiu del PSUC, expressa la posició dels comunistes sobre la qüestió de major actualitat política. Traduïm el darrer dels seus articles, que parla d'allò que avui constitueix l'objectiu immediat principal del conjunt de l'oposició democràtica: guanyar unes eleccions lliures.

El desmantellament del sistema franquista s'està accelerant visiblement. Sota la pressió de la voluntat democràtica de la immensa majoria de la població, el govern Suárez s'ha vist obligat a prendre una colla de mesures que han accelerat aquest desmantellament. Alhora, aquestes mesures han donat al propi govern un marge de maniobra que no va saber aconseguir l'anterior equip Arias-Fraga.

D'aquesta manera, el moviment per les llibertats autèntiques, per les llibertats sense excepció s'ha situat en un nou terreny, la característica principal del qual és la fluïdesa. Les coses es desenvolupen amb rapidesa,i els canvis se succeeixen sense que ningú tingui la plenitud de la iniciativa.

Aquest nou terreny on hem anat a parar tots, govern i oposició, té ja com a eix central la qüestió de les eleccions. La contesa per les llibertats passa ja, i passarà cada vegada més, per la contesa electoral.

Anem a unes eleccions difícils i complicades, però extremadament importants.

Difícils perquè avui encara no existeixen les condicions per poderles fer normalment. La gran batalla política actual, el nus gordià de la política de negociació entre el govern i l'oposició unida és, precisament, aquest : les condicions per a unes eleccions lliures.

Plantejar-se avui les eleccions, quan encara estem en condicions tan precàries, significa conquerir l'amnistia; la legalitat de tots els partits polítics, sense exclusió; la llibertat sindical, el ple exercici de totes les llibertats polítiques i sindicals; la dissolució de l'aparell institucional del Movimiento,la utilització equitativa dels mitjans de comunicació de masses; la plenitud de garanties electorals i el ple reconeixement de les llibertats de les nacionalitats, reconeixement que a Catalunya passa pel restabliment provisional dels principis i institucions de l'Estatut de 1932.

Aquestes són les condicions de la llibertat, aquestes són les condicions que planteja l'oposició unida, a nivell de tot l'Estat i que la pròpia oposició ha començat a negociar amb el govern a través de la "Comissió dels Nou".

La lluita pe. aquestes llibertats constitueix i va a constituir l'eix central de la contesa electoral. Una contesa que, de fet,ja ha començat, per precàries que siguin les condicions generals.

No sé pas amb quins ritmes ni amb quina facilitat s'obtindran totes aquestes condicions, ni si les tindrem totes abans de les eleccions. Això dependrà de la intensitat de la mobilització popular i de l'amplitud i unitat de l'oposició democràtica.

Però no cal dir que a través d'aquesta batalla anem cap a unes eleccions en les quals es decidirà l'immediat futur del país. Si les eleccions se celebren sense unes condicions bàsiques de llibertat, si se celebren tot mantenint l'actual discriminació contra els partits i grups més representatius del moviment obrer i popular, en pot sortir una majoria de dreta que perpetuí o, si més no, prolongui, el govern d'un ampli sector dels franquistes... sense el franquisme. Aquest és, tal com jo ho veig , l'objectiu que persegueix una política basada encara en la discriminació i en la limitació.

Si aqueixa dreta guanya les eleccions o en surt amb posicions fortes, la reforma de la constitució es limitarà a consagrar el seu poder i el país es trobarà altre cop amb una situació política enormement tancada i difícil de desbloquejar.

Contràriament, si a les eleccions s'hi va amb plenitud de llibertats, en pot sortir una majoria conseqüentment democràtica que obri de fet un període constituent i acabi donant al país les institucions democràtiques que la gran majoria vol.

Per això cal combatre per unes eleccions lliures i cal combatre per la victòria en aquestes eleccions. No és cas de l'interès de tal o tal grup, sinó de l'interès del país. Hi va la possibilitat de conquerir i d'estabilitzar la democràcia o de tornar a trobarnos altre cop amb els camins bloquejats.

Unes forces democràtiques unides per un pacte o un acord institucional -és a dir, un acord sobre allò que haurà de contenir la reforma constitucional per arribar a la democràcia- poden obtenir la majoria si les eleccions són realment lliures, tot i que cada partit hi vagi amb la seva pròpia llista.

Per a això és decisiu que l'oposició no es deixi escindir per falses línies divisòries. A Catalunya és fonamental no perdre de vista que sense llibertats a tot l'àmbit de l'Estat espanyol no tindrem llibertats ni Estatut del 32 i que tot allò que sigui separar-nos de les forces democràtiques de la resta d'Espanya en nom d'interessos personals o de grup és condemnar-nos, com a poble, a la impotència.

Cal lluitar, doncs, per unes eleccions lliures. I cal guanyarles. Cap aquí s'ha d'encaminar ara l'aspiració democràtica de la gran majoria.

JORDI SOLÉ-TURA

UNIVERSITAT AUTÒNOMA

EL RETORN DE JORDI CARBONELL

El professor Jordi Carbonell, després d'una llarga separació de la seva tasca docent pel règim franquista, s'ha reintegrat a la Universitat Autònoma. A la primera lliçó va assistir una veritable gentada, entre alumnes i professors. El rector, senyor Laporte, va donar la benvinguda al professor Carbonell, que va explicar la història social i política de la llengua catalana durant la primera meitat del segle XX.

El retorn de Jordi Carbonell a la Universitat és un acte de justícia i, indiscutiblement, un guany democràtic de la lluita contra la repressió. I un guany preciós per a la institució universitària que recobra un intel.lectual de gran vàlua i un esperit recte, abnegat, de demòcrata com cal que ha sabut mantenir els seus principis de lluitador per la llibertat malgrat sancions, persecucions i empresonaments.

FORA DE ROSCA?

VOLEM L'ESTATUT

Gairebé la totalitat de la premsa de Barcelona ha publicat articles i editorials per contestar a "El País" per un escrit aparegut a les seves planes sota el títol de "El Estatuto de Cataluña". La premsa catalana acusa a "El País" de posseir una òptica centralista, de fer anàlisis precipitades i de superficialitat. Tot això és cert aquesta vegada. "El País" considera la reivindicació de l'Estatut com un estirabot maximalista i, al marge de la seva argumentació, es descarrega de raó en comparar desafortunadament l'Estatut a una cosa tan fora de rosca com "un principio del Movimiento Nacional".

Si el que s'ha dit per tal de rebatre a "El País" és en general just, no ho fóra no recordar que el que ha provocat aquest desencertat editorial, o almenys el que ha exasperat novament el mecanisme d'incomprensió, han estat les declaracions del senyor Josep Tarradellas, sobretot quan es refereix a la negociació per separat i quan condemna amb intolerància els qui pensen diferentment en aquest punt i tenen una altra forma d'entendre el seu deure com a polítics responsables i el seu patriotisme. Sense entendre del tot el problema ni conèixer prou bé la situació, distant,"El País" s'equivoca en el to i en la generalització de l'escomesa. Fóra bo que l'editorialista de "El País" considerés que un home de l'Assemblea de Catalunya com Josep Benet, reivindicador de l'Estatut, ha escrit a propòsit de les paraules de Tarradellas: "... *és un text lamentable, negatiu, que m'ha entristit profundament. (...) Vull dir uns mots sobre una de les declaracions que conté. Es la condemna a mort de l'Assemblea de Catalunya, en dir textualment que 'és evident que l'Assemblea de Catalunya ja ha portat a terme la seva comesa'. Aquesta declaració, feta precisament en els moments en què l'Assemblea acaba de llançar la campanya unitària de* Volem l'Estatut, *demostra que el senyor Tarradellas té un desconeixement molt notable de la vida política popular catalana i,alhora, que continua tenint el mateix menyspreu de sempre per tot el que no sigui política seperestructural".* Benet, en referir-se a alguns aspectes del missatge de Tarradellas, continua dient:*"D'altra banda està fent perdre a Catalunya el prestigi que havia guanyat davant els altres pobles de l'Estat Espanyol, amb la seva lluita unitària,realista i coratjosa, tant en el terreny polític com en el cultural. Crec que d'un temps ençà, des del moment que el senyor Tarradellas intervé en la política catalana de l'interior, anem pel mal camí. No és falsificant la història i creant mites i organismes superestructurals, no és dimitint de la seva sobirania les organitzacions unitàries i els partits polítics en favor d'una persona que viu a l'exili, com conquerirem les nostres llibertats nacionals i democràtiques."*

Quan un sector de la vida política parla de l'entesa dels catalans, les declaracions del senyor Tarradellas constitueixen un element de confusió. Però el més greu no resideix en el to de les declaracions de Tarradellas, que inevitablement havien de dur a la vivesa de les respostes i de la polèmica. En la conferència de premsa de París i en el propi text de la declaració, el senyor Tarradellas es refereix ambiguament a l'Estatut, tot i assenyalant-ne el seu caràcter de text constitucional històric i irrenunciable; admet a priori que la monarquia "no creiem que tingui la mateixa actitud" que el franquisme sobre l'Estatut; fa residir el recobrament de la sobirania en el retorn de la Generalitat i del seu president, oblidant el fet cabdal que això seria conseqüència del restabliment de l'Estatut i que aniria juntament amb el recobrament de les altres institucions que s'hi configuren. Oblidar això és fer una política desmobilitzadora davant la campanya de *Volem l'Estatut* que el nostre partit va proposar a l'Assemblea i que aquesta ha fet seva. Una vegada més, l'aïllacionisme polític que el senyor Tarradellas preconitza i uns quants polítics abonen és un gran perill per a Catalunya i per al ple recobrament de la democràcia a tot Espanya.

PERE I. FAGES

SETANTA DIES DE LLUITA

TOTS AMB ELS DE ROCA

La vaga de Roca ja dura setanta dies. Setanta dies de contra-braç constant entre l'empresa, tancada absolutament al diàleg, i prop de cinc mil treballadors, que no volen baixar el cap una vegada més.

Els intents d'aïllar la vaga han estat i continuen sent molt seriosos: la negativa absoluta a l'avenç de vies de negociació per part de la patronal, la inhibició "còmplice" d'algunes autoritats i una actitud duríssima de les forces repressives (detenint, carregant brutalment contra els treballadors, amenaçant) en molts moments, han estat elements decisius per configurar els trets de la vaga. Però, alhora, cal deixar ben clar que aquests intents s'han vist afavorits en molts moments per l'actitud ultra-avantguardista, fregant els límits de la provocació, d'alguns delegats obrers.

Ara bé, per a nosaltres, els comunistes catalans, no és ara l'hora de debats entorn els objectius i formes de lluita o negociació obreres. Ben al contrari, ara es l'hora d'estar tots plegats amb els vaguistes de Roca i incrementar la solidaritat a tots nivells: ajut econòmic, escrits, assemblees i tota mena d'accions, prop de la data del judici a Magistratura (21 i 22 de gener). Perquè només una nova ofensiva d'activitat solidària pot obrir les portes de la negociació que estan cercant amb gran afany les centrals sindicals al Baix Llobregat.

En uns moments de canvis decisius a tots els nivells del nostre país,no hem de permetre que el pluralisme sindical existent, les diferents opcions globals, puguin enfosquir una qüestió bàsica per als treballadors i les forces revolucionàries: la solidaritat obrera.

Disposem-nos una vegada més a afrontar els moments decisius de la vaga de Roca. La solidaritat en primer terme, el debat i la crítica ja els farem després.

FRANCESC B.

LA "REFORMA SINDICAL"

AFILIACIÓ, ARA, AL SINDICAT DE CC OO

Avui ja tenim prous elements per dir que la "reforma sindical" és un intent del govern i la patronal de seguir mantenint el control i l'exclusiva iniciativa en les relacions de treball.

¿Quina és la línia de la patronal i del Govern Suárez? Podríem resumir-la en dues direccions:

D'una banda es tracta de *mantenir l'antiga, fidel i designada "línea de mando" de l'OSE, en tas ques de negociació col.lectiva, conciliació i arbitratge, que en aplicació d'una llibertat sindical real haurien de correspondre a les centrals sindicals democràtiques.* Aquest és l'objectiu de la creació de l'AISSP: a la vegada que es manlleva als treballadors el patrimoni sindical que ells han pagat, els verticalistes de l'AISSP seguiran obligant els treballadors a haver de recórrer a una institució aliena als seus interessos. En la mateixa direcció va la creació del *"Consejo de Economía Nacional"* dirigit pel verticalista García Ramal,concessió que Suárez fa al búnker sindical perquè calli a les Corts, i amb el qual es pretén a més a més evitar que les organitzacions sindicals democràtiques puguin influir i intervenir en la política econòmica del país com s'ha aconseguit en una majoria de països democràtics,amb la presència dels sindicats obrers als consells d'economia nacional. El govern barra així el pas a aquesta intervenció política del moviment obrer.

D'altra banda, el govern i la patronal potencien de forma molt activa la *divisió sindical fins al límit.* Si poden haver-hi deu grups sindicals (tots anomenats "democràtics") que no n'hi hagi tres, pensa el govern.I d'aquí tota la política de discriminacions; de foment de creació de sindicats grocs per part dels verticalistes; de creació de confusió, de sigles pertot. *Molts sindicats i amb poques atribucions,* sembla ser la política del govern ara mateix.

L'una i l'altra iniciatives es proposen un objectiu comú: aconseguir una *no-sindicació massiva dels treballadors* del nostre país a les centrals sindicals democràtiques. Efectivament, el govern pretén, forçant els treballadors a recórrer al neo-vertical AISSP i donant poques atribucions als sindicats obrers (d'altra banda molt fragmentats, pensa), que els treballadors no trobin prou alicient a afiliar-se a centrals obreres democràtiques i molt menys si aquestes mantenen criteris de lluita de classes i l'afiliació a les quals pot comportar represàlies patronals de tota mena. Avui tenim prous dades també per pensar que la gran patronal veu amb simpatia aquest projecte.

¿Quina ha de ser, doncs, la nostra resposta a aquesta maniobra del reformisme?

Davant d'aquesta nova situació, el moviment obrer es troba en molt millors condicions de consciència i d'organització que no pas en tota l'etapa anterior. Si durant els anys de l'apoteosi verticalista,les Comissions Obreres van saber trobar un nou estil de treball dins d'aquell aparell burocràtic feixista, i van convertir les eleccions sindicals i els locals del sindicat en autèntiques zones de llibertat, on les assemblees obreres imposaven una legalitat diferent, ara, malgrat totes les maniobres dirigides a mantenir unes estructures que mai no han tingut raó històrica, la nova situació pre -democràtica , amb totes les seves contradiccions, serà un millor camp on imposar la força del moviment obrer i el seu desig d'autèntica llibertat sindical.

Per això, *aconseguir la màxima afiliació a la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya és un objectiu dirigit directament contra tota aquesta maniobra reformista.* Els actes que es preparen per a la propera *quinzena d'afiliació a Comissions Obreres, del 15 al 30 de gener,* amb assemblees als locals sindicals, els fulls de propaganda que expliquen per què cal afiliar-se a Comissions Obreres, els cartells, les taules al carrer, etc., han de trobar el màxim ressò entre els comunistes. Imposar la nostra legalitat en el camp sindical vol dir, també, assegurar la negociació unitària a nivell d'empresa i no deixar que la patronal i el govern utilitzin la pluralitat sindical contra les reivindicacions dels treballadors. I, a un altre nivell, continuar, a través de la COS, lluitant unitàriament per aconseguir la llibertat sindical, tant al carrer i a les fàbriques com es va fer el 12 de novembre, com negociant al més alt nivell, de la manera que, per fi, s'ha fet en incorporar-se els representants d'organitzacions sindicals a la "Comissió dels Nou"

Es cas, ara, de *defensar l'autèntic concepte de llibertat sindical,* que, evidentment, no és el del govern, i encara menys el de les velles mòmies de les Corts. I defensar-la tot posant-la en pràctica ja avui, sabent trobar un *nou estil de treball* adequat a les noves circumstàncies, *treballant avui com si ja fóssim en les plenes llibertats.*Comissions Obreres ha fet un salt qualitatiu important en anar a la construcció del sindicat. I això exigeix, com també ho exigeix la fluida i canviant situació política del país, una nova tàctica, una normalitat total, saber treballar a la llum, condicions necessàries perquè la lluita per l'afiliació massiva al sindicat doni el seu fruit.

Tot això, emmarcat en les característiques irrenunciables que fan de la Confederació Sindical de la CONC el sindicat de nou tipus que la classe obrera vol fer. En aquest procés cap a les eleccions, el moviment obrer reclama que se l'escolti, tant per assolir les seves reivindicacions que la crisi econòmica ha fet urgents, com per participar, amb la resta de les classes populars, a l'elaboració democràtica de les opcions polítiques i econòmiques que ens permetran sortir d'aquesta crisi.

M. LUDEVID
A. FERRER

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO AL PLE DEL COMITÈ CENTRAL:

UN PARTIT

Publiquem avui, a la secció "Vida del Partit", amplis extractes de la intervenció que el secretari general del Partit, Gregori López Raimundo, va fer a la darrera reunió del Comitè Central, celebrada a Barcelona els dies 8 i 9 de gener. Els subtítols són de la redacció de "Treball".

Només podrem acomplir les complicades i grans tasques que tenim davant nostre si construïm ràpidament el PSUC de masses que ens hem fixat com a primer objectiu intern, el partit dels 50.000 militants del qual vàrem parlar al passat ple del Comitè Central.

Cal dir que els tres darrers mesos hem fet,en tots els ordres, progressos que no són pas petits. Força organitzacions han doblat, i algunes l'han triplicat,el nombre de militants des que vam començar a distribuir el carnet provisional del PSUC en el marc de la celebració del 40 aniversari, celebració que ha assenyalat un punt de virada en la sortida a la superfície.

PER CRÉIXER, CALEN FORMES DE TREBALL OBERTES

La reunió de quadres sobre els problemes d'organització del Partit, que vam celebrar fa poc, va palesar que les organitzacions que marxen a l'avantguarda, tant pel que fa al creixement numèric com a l'activitat política, són precisament les que varen fer mítings o altra mena d'actes públics amb motiu del 40 aniversari. En l'esmentada reunió es va confirmar que el punt de partença per al creixement del Partit rau en la superació de la clandestinitat, en l'adopció de formes de treball i de funcionament obertes, equivalents a les que emprarìem si fóssim legals. La legalitat, no ens la donarà cap llei d'aquest o d'un altre govern si abans no hem estat capaços d'imposar la presència del Partit en la realitat, com ja fem a força llocs.

EL GOVERN NO POT TALLAR EL PROCÉS DE SORTIDA A LA SUPERFÍCIE DEL PARTIT.

Exemples com el de Manresa, on la propaganda del Partit s'edita amb peu d'impremta i es distribueix normalment al carrer,on, diumenge passat, jo mateix vaig pronunciar una conferència al local del Partit davant més de trescentes persones -després de la qual es varen donar carnets del PSUC a més de cent dels assistents, que varen demanar l'ingrés-, demostren que el govern no pot tallar el procés de sortida a la superfície del nostre Partit si sabem simultaniejar l'esforç per fer grans actes públics, com el que vam intentar al Born -la prohibició del qual es va convertir, així i tot,en un acte de denúncia de l'autoritarisme del govern i de la seva política antidemocràtica-, amb la promoció de molts actes descentralitzats, més petits, que insereixen el Partit en el teixit social del país i fan que sigui molt difícil colpejar-lo sol, és a dir, sense colpejar també forces que el govern vol guanyar i necessita guanyar per a la seva política continuista.

LOCALS DEL PARTIT I VENDA DE LA PREMSA

En la reunió sobre el treball d'organització a la qual m'he referit, es va constatar que s'han obert ja més de quaranta locals del Partit, la meitat a Barcelona, i que "Treball" i "Mundo Obrero" es venen públicament, amb regularitat, en algunes localitats.

La venda de la nostra premsa al carrer i als centres de treball i d'estudi està mostrant que és una de les vies més eficaces per imposar la presència pública del Partit i per fer arribar la nostra política al conjunt de la població. L'extensió de la venda pública de la nostra premsa ha tingut la conseqüència que s'hagi quasi doblat el tiratge de "Treball" i el de "Mundo Obrero", de tres mesos ençà. Però encara són una minoria les organitzacions del Partit que venen públicament els nostres periòdics, i caldria que la venda pública esdevingués una pràctica de tot el Partit com més aviat millor.

MÈTODES DE TREBALL OBERTS

El reclutament de nous militants tampoc no és una tasca assumida per totes les organitzacions del Partit; mentre que n'hi ha que han aconseguit èxits notables, d'altres progressen molt lentament o estan estancades.L'experiència d'aquests tres darrers mesos confirma que els progressos del reclutament tenen estreta relació amb la introducció de mètodes de treball oberts i amb la importància que cada organització concedeix a aquesta tasca. Es ben clar que els cent ingressos i escaig que van fer diumenge passat els companys de Manresa,en l'acte a què m'he referit abans, es deuen, d'una banda, al fet que van aconseguir reunir-hi més de trescentes cinquanta persones i, d'una altra, que l'acte es va organitzar amb aquest fi i hom va convidar-hi especialment persones que eren candidats potencials a l'ingrés i que varen ser incitades d'una manera o altra a ingressar. Aquest mètode s'ha d'estendre i s'ha de generalitzar, perquè només així aconseguirem arribar abans del IV Congrés als cinquanta mil militants, com vàrem acordar al ple anterior.

EL RECLUTAMENT DE JOVES

Cal dir que entre els nous ingressos hi ha un bon percentatge de dones i de treballadors de grans empreses, percentatge que hauríem de mantenir i afermar. No són tan satisfactòries les xifres de reclutament de joves de menys de vint anys per a la Joventut Comunista, al desenvolupament de la qual no ajudem prou. Es alarmant l'escassíssim nombre de pagesos que ingressen a les nostres files, i això és una insuficiència que hauríem de ser capaços de corregir alhora que contribuïm a organitzar i fer progressar la Unió de Pagesos.

LES AGRUPACIONS DE PARTIT

El creixement del Partit està lligat també a la nostra capacitat per fer funcionar, als centres de treball i d'estudi, a barris i pobles, agrupacions del Partit amb les característiques que definia l'informe de Santiago Carrillo a la reunió del Comitè Central del PCE a Roma, que constitueixen l'organització de base que s'adiu amb les condicions de legalitat que estem conquerint; és a dir, agrupacions que rutllin i treballin de manera oberta.

Un greu problema d'organització amb què ens trobem, especialment a Barcelona, és que només una petita part dels militants estan enquadrats o en relació amb l'organització regular del territori on viuen. Hem d'aconseguir

(passa a la pàgina següent)

Manresa: Conferència al locals del Partit

DE MASSES

canviar aquesta situació en el procés de preparació del IV Congrés, a través de la discussió del Projecte de Programa, en la qual hem de proposar-nos que participin la totalitat dels militants.

LA IMPORTÀNCIA DELS COMITÈS

Alhora, cal prosseguir l'esforç perquè cada barri tingui una secció o un local on es puguin trobar els militants i simpatitzants i lligar-se, d'una manera o altra, amb l'organització regular. Però el problema més important continua essent de tenir a cada lloc un comitè del Partit capaç d'aplicar, de forma creadora i descentralitzada, la política del Partit, capaç d'obrar, en la zona que té sota la seva jurisdicció, com si tingués les mateixes facultats i responsabilitats que el Comitè Central.

Això és particularment important ara que haurem d'abordar la campanya electoral i preparar el IV Congrés, ço que requerirà posar en joc tota l'audàcia i la iniciativa que caracteritza i ha de caracteritzar els comunistes. Ambdues tasques, les electorals i les preparatòries del Congrés, ens donaran alhora possibilitats immenses per fer conèixer als treballadors i al poble en general què és i que es proposa el nostre Partit, per afermar la seva influència entre la classe obrera de Catalunya, per convertir-lo en el gran partit de masses que exigeix la lluita pel triomf del socialisme en la llibertat, a Catalunya i a tot Espanya.

Militants del Partit de Sant Feliu del Llobregat el passat 24 de decembre. "Els progressos del reclutament tenen estreta relació amb la introducció de mètodes de treball oberts i amb la importància que cada organització concedeix a aquesta tasca".

vida del partit ★ vida del partit

Del 21 al 30 de Gener

LA SETMANA, DE BARCELONA: ACTUAR A LA LLUM PUBLICA

Amb l'objectiu de presentar les línies generals de la política del PSUC i les seves alternatives en diversos sectors, com també les característiques i funcionament del Partit a Barcelona, l'organització del PSUC a la capital catalana ha preparat la "SETMANA DEL PSUC", que es farà del 21 al 30 de gener, a Barcelona. Josep Maria Maimó, dirigent del Partit a Barcelona, ens en parla:

"Durant la setmana, els comunistes de Barcelona, de totes les seccions territorials, sortirem al carrer, organitzarem mitings i conferències, repartirem la nostra propaganda, visitarem les cases i farem tota mena d'actes que ens permetin d'eixamplar i aprofundir les nostres relacions amb el poble de Barcelona.

"Durant aquests dies *-continua Josep Ma. Maimó-* ens hem proposat popularitzar el nostre programa polític global i les propostes concretes del PSUC en el terreny sindical, municipal, de l'ensenyament, de la sanitat, etc.; presentar públicament els nostres dirigents i militants a les empreses i als barris; invitar els treballadors i els veïns a visitar els nostres locals i a discutir amb nosaltres els problemes que ens afecten; fer conèixer i difondre la premsa del Partit; recaptar ajut econòmic per a l'enfortiment del PSUC, i invitar a ingressar a les nostres files tots aquells que senten la necessitat de lluitar per la democràcia i el socialisme.

"Aquesta 'SETMANA DEL PARTIT' és una passa més en la nostra política d'actuar resoludament a la llum pública, encara abans d'haver estat legalitzats, i es situa en la perspectiva de la campanya electoral, a la qual el PSUC -en la seva recent reunió del Comitè Central- ha decidit de llançar-se obertament com un mitjà idoni per tal de refermar la seva presència i conquerir plenament la democràcia.

"D'altra banda, aquesta 'SETMANA DEL PSUC A BARCELONA' haurà d'es devenir un eficaç instrument de mobilització del Partit cap a la celebració de la Conferència del PSUC de Barcelona, prevista per al proper mes de febrer, com també per a la iniciació d'un ampli debat públic del nostre Projecte de Programa i dels treballs preparatoris del nostre IV Congrés."

Diguem, finalment, que la Setmana va començar dimarts passat amb una assemblea de més de 450 quadres, a la qual va assistir Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, que va explicar els acords de la darrera reunió del Comitè Central.

EL IV CONGRÉS

EL PARTIT DELS 50 MIL MILITANTS

El Ple del Comitè Central del PSUC del passat més de setembre decidí convocar el IV Congrés i considerar el Projecte de Programa com a tesi dels debats preparatoris. El darrer Ple ratificà aquests acords i establí les normes de preparació i d'elecció dels delegats al Congrés, i va situar la seva realització entre el 19 i el 22 del proper mes de maig.

A ningú no se li escapa que la preparació del Congrés coincideix amb el període de preparació de les eleccions. I és que, en realitat, aquestes dues tasques mantenen una sèrie de punts en comú: aconseguir el partit de 50 mil militants, reforçar la seva estructura orgànica, imposar la presència pública dels comunistes, conquerir la legalitat, fer conèixer a les àmplies masses el nostre programa polític. Aquesta coincidència ens obliga, ja des d'ara, a realitzar un esforç extraordinari, a engegar totes les nostres energies i el més gran entusiasme. La campanya electoral i la preparació del Congrés han de permetre guanyar la nostra legalització, premissa indispensable perquè hi hagi democràcia al nostre país.

(passa a la pàgina següent)

NOMÉS EN LA DEMOCRÀCIA PODRAN RESOLDRE LLURS PROBLEMES

POLICIES ES MANIFESTEN

Madrid ha estat, no fa gaires setmanes, escenari d'una manifestació d'un miler de policies armats i guàrides civils que, de paisà, es concentraren davant el Ministeri de la Governació per exposar llurs reivindicacions de caràcter socio-professional. Unes hores abans ho havien fet a la plaça d'Oriente on, en assemblea, aprovaren un escrit adreçat als seus superiors que recollia les seves principals peticions: augment del sou base en deu mil pessetes (actualment per sota del salari mínim, 7.150 pessetes); ser acollits al règim de la Seguretat Social;igualtat de triennis; cent per cent del sou real a la jubilació;revisió del sistema de permisos, vacances anuals i pagament d'hores extraordinàries; tracte, per part dels superiors, com a professionals, no com a soldats, i desvinculació d'aquests cossos del Ministeri de l'Exèrcit. Són problemes que expressen com el franquisme ha lesionat també els interessos de les forces d'ordre públic, com a professionals. Conflictes emmascarats, tant per la fèrria disciplina que sotmet els membres d'aquestes forces, com per la constant deformació funcional i ideològica que el règim els ha inculcat.

Conflictes que avui surten a la claror, que proven que aquests homes no són aliens als canvis que s'estan produint al nostre país i que, sobretot, són un reflex de la greu crisi que aquests cossos travessen. Crisi que afecta no solament a la funció policial, sinó també a la seva relació amb la societat. Al si de les FOP apareixen homes que no es resignen al paper vergonyós que el govern els fa jugar i que rebutgen la constant utilització repressiva que se'n fa contra les forces democràtiques, ensems que reivindiquen una nova imatge davant la societat.

Així ho demostren les recents manifestacions de policies armats i guàrdies civils (també a Barcelona hi va haver un intent de manifestació per motius semblants i en solidaritat amb els seus companys de Madrid), les negatives a intervenir i les nombroses baixes en aquests cossos, els manifestos de membres del Cos General de Policia a Tenerife i Saragossa que exigeixen una reestructuració del cos a fons, que aquest depengui del Ministeri de Justícia i que desaparegui la BIS. Així ho demostra també la recent creació de la "Unió de Policia" a diversos punts del país (organització clandestina de caràcter professional que aspira a una moderna i urgent reestructuració de l'activitat policial). *"Denunciem aquells que, per mantenir un ordre públic establert, ens obliguen a mantenir-nos al marge de la llei, la qual cosa ens fa objecte de les ires del poble al qual pertanyem"*, diu un comunicat de funcionaris de policia de Tenerife.

No cal dir la importància que tenen aquests nous i sorprenents fets per a les forces progressistes com a garantia de les necessàries i possibles transformacions d'aquestes institucions en la democràcia. També és evident la gravetat que tenen per als qui confien en la contínua utilització d'aquestes forces per a la intimidació repressiva dels moviments populars. Vet aquí el motiu de les immediates represàlies contra aquests homes. Prop d'un centenar de policies i guàrdies han estat arrestats i traslladats a un penal militar, habilitat urgentment per a això a Sòria.S'han obert nombrosos expedients, que han estat traslladats a la jurisdicció militar. Això demostra els riscs i dificultats que aquests homes trobaran, especialment perquè estan sotmesos a la disciplina milutar com és el cas de la Guàrdia Civil i de la Policia Armada, vinculació que ells rebutgen i que pràcticament no existeix a cap país d'Europa.

Conscients d'aquestes dificultats, correspon a les forces democràtiques una gran responsabilitat, la de prestar suport i recollir els problemes, les preocupacions i el descontentament d'aquests cossos , defensar-ne els interessos professionals i contribuir a una nova relació entre ells i el conjunt de la població, tot això en la perspectiva de les transformacions de caràcter democràtic i professional que caldrà afrontar en el si d'aquestes forces. Cal, però, conjugar aquesta actitud amb una ferma i decidida denúncia de qualsevol activitat repressiva i violenta per part d'aquestes forces i dels seus responsables.

Cal fer una política que, alhora que defensi els drets democràtics del poble davant dels abusos repressius del govern, sàpiga defensar els interessos professionals dels membres de les Forces d'Ordre Públic. Hem de convèncer aquests homes que només en la democràcia podran resoldre llurs problemes.

BERNARDO

EL IV CONGRÉS

EL PARTIT DELS 50 MIL MILITANTS

(ve de la pàgina enterior)

Volem un Congrés a la llum, a la legalitat, condicions que encara no tenim i que haurem de guanyar conjuntament amb les forces d'oposició si volem que les properes eleccions siguin mínimament democràtiques. D'aquí que no poguem limitar-nos a discutir el Projecte de Programa a les organitzacions del Partit. Cal ferne una gran campanya de difusió i popularització a través, fonamentalment, de conferències, assemblees i d'una utilització en profunditat dels mitjans d'informació. Es tracta que el Projecte de Programa del PSUC aconsegueixi una gran projecció de masses, que arribi a sectors de població com més amplis millor. Al mateix temps, tal com diu la "Carta als Comités i Organitzacions del PSUC", aprovada pel Comitè Central, caldrà promoure reunions sectorials -d'ensenyants, de tècnics, de professionals,de dones, de dirigents obrers, de camperols, del moviment popular- en les quals s'elaborin ponències que desenvolupin i enriqueixin les formulacions del Projecte de Programa pel que fa a la seva problemàtica sectorial.

EL CONGRÉS DELS 50.000 AFILIATS

El Congrés de la legalitat ha de ser, també, el Congrés dels 50 mil afiliats, xifra que ens demana fer un gran esforç de reclutament. D'aquí que el Comitè Central, en la seva darrera reunió, acordés obrir una nova campanya per atreure nous militants, sota el nom de "Promoció IV Congrés del PSUC". Campanya que significa portar la preparació del Congrés més enllà dels límits del Partit, aconseguir la projecció de masses a què abans fèiem referència.

UN CONGRÉS DE LLUITA

No pretenem, doncs, un Congrés academicista,si bé serà una oportunitat immillorable per aprofundir i estendre els nostres pressupòsits ideològics, sinó un congrés de lluita que, conjuntament amb la campanya electoral, coroni la batalla per imposar la presència pública del Partit, per avançar cap a la veritable democràcia.

JOAN SANJUAN